

KUSTANTAMO
HELMIVYÖ

SININEN TILKERI

Kryptozoologisia novelleja

Toim. Juri Nummelin

Sininen tiikeri

Sininen tiikeri

Kryptozoologisia novelleja

Toim. Juri Nummelin

Kustantamo Helmivyö

Turku 2018

Sininen tiikeri: kryptozoologisia novelleja

ISBN 978-952-7211-29-8

Painopaikka: BoD, Norderstedt, Saksa

Lukijalle

Loch Nessin hirviö, Isojalka, jeti, yksisarvinen, chupacabra... Tarunhohtoisia eläimiä, joista on lukuisia havaintoja, mutta joiden olemassaolosta ei ole luotettavia todisteita.

Tällaisten eläinten tutkimusta kutsutaan kryptozoologiaksi. Näennäiseläintieteeksikin kutsutussa puuhastelussa huomio kiinnitetään juuri näihin tarunhohtoiisiin eläimiin, joiden on ajateltu tai ajatellaan olevan olemassa, mutta joista ei ole oikeasti luotettavia todisteita. Kryptozoologia tutkii toisin sanoen kolmen lajin eläimiä: sukupuuttoon kuolleita eläimiä, joista on saatu uusia havaintoja, eläimiä, joita on havaittu ympäristös-

sä, johon ne eivät kuulu, ja taruolentoja, joista on olemassa havaintoja. Ensimmäisessä kategoriassa voidaan kuvata vaikkapa dinosauruksia, joita löytyy salaisesta laaksosta tai muusta unohdetusta paikasta, toisessa kategoriassa esiintyvät esimerkiksi Englannissa havaitut tai havaituiksi väitetyt isot kissat (tai kotoinen Ruokolahden leijonamme) ja kolmannessa, kenties merkittävimmässä osiossa esiintyvät niin Nessie kuin Isojalka ja lumimieskin. Samaan kategoriaan menevät myös vanhojen satujen ja tarujen lohikäärmeet, mytologioissa tai uskontojen pyhissä kirjoissa mainituista otuksista puhuttakaan.

Kryptozoologian lähteinä ovatkin usein vanhat kansantarut ja muu folklore, jonkun kertoma juttu, joka on alkanut elää omaa elämäänsä. Kryptozoologia lähestyy näin kansatiedettä, mutta ei ole sitä eikä myöskään oikeaa eläintiedettä. Tiedemaailma torjuu kryptozoologian, mutta samalla kryptozoologia torjuu tiedemaailman samalla vainoharhaisella eetoksella kuin salaliittoteoreetikot torjuvat niin sanotun valtamedian.

Kryptozoologiaa voi kuitenkin hyvin käyttää fiktion luomiseen. Mikä tieteelle ei ole totta, voi olla totta taiteessa. Dinosauruksia ovat löytäneet niin professori Challenger Arthur Conan Doylen romaanissa *Kadonnut maailma* (1912) kuin Aku Ankkakin Carl Barksin sarjakuvissa, lumimiehille on tarjonnut suhteellisen uskottavan selityksen John Darnton romaanissaan *Elävien*

laakso (1996). Nykyajassa valtavista merihirviöistä on kirjoittanut esimerkiksi Steve Alten (*Meg – syvyyksien kaabu*, 1997). Isojalka taas esiintyy koko perheen komediassa *Bigfoot ja Hendersonit* (1987). Onpa olemassa myös Star Wars -maailmaan kuuluva tarina, jossa Millennium Falconin kippari ja perämies päätyvät 1800-luvun alun Pohjois-Amerikkaan ja Chewbacca muuttuu tutkimusmatkailijoiden tarinoissa Sasquatchiksi, joka on alkuperäiskansojen nimi Isojalalle. Nämä ovat vain muutamia esimerkkejä, ja lisää löytyy jopa maailmankirjallisuudesta, kuten Herman Melvillen *Moby Dick*.

Sininen tükeri on ensimmäinen suomalainen kirja, joka koostuu kryptozoologisista novelleista. Teoksen tarinoissa esiintyy myyttisiä tai kansantarujen eläimiä ja muita olentoja. Novelleissa on vahva kauhuaspekti, mutta samalla ne kertovat myös siitä, että oudon eläimen kohtaaminen voi olla toiveikas ja odotettu hetki. Kryptozoologinen fiktio voi myös asettaa kyseenalaiseksi myös ihmisen ja eläimen välisen perinteisen suhteen, joka 2000-luvun alussa on alkanut horjua: kumpi on mestari, kumpi palvelija? Vai onko sellainen suhde edes välttämätön?

Kryptisiä lukuhetkiä!

Turussa 8.10.2018

Juri Nummelin

Jani Kangas

Lindinmadon jäljillä

Kaikki alkoi siitä, kun päädyin umpikujaan. Kesälomaani toisella viikolla istuin asuntoautoni ohjaamossa ja tuijotin vuoroin edessäni seisovia rapistuneita kerrostaloja ja vuoroin puhelimeni näytölle avattua navigaattorisovellusta. Olin kääntynyt 44-tieltä Vehmerlään ja ajanut Tampere–Pori-radan yli läpi kaupungin kolkon betonikeskustan. Ohitin saamieni ohjeiden mukaisesti tyhjillään olevat teollisuusrakennukset ja jatkoin matkaani kaupungin pohjoispuolelle Viherjärven rantaan.

Sähköpostissa ajo-ohjeet olivat vaikuttaneet selkeiltä ja helposti noudatettavilta. Nyt tie kuitenkin näytti päättyvän pienelle rappeutuneelle kerrostaloalueelle, joka koostui vain neljästä kolmikerroksisesta elementtitalosta. Niiden kellertävä ulkomaalaus roikkui paikoin pitkinä kaistaleina, kuin ihosairauden jäljiltä, ja parvekkeiden kaiteista oli valunut vuosia ruosteista vettä muodostaen punaisia tahroja maalattuun betoniin. Edessäni aukesi osin ruohottunut ja epätasainen hiekkakenttä, joka toimitti ilmeisesti parkkipaikan virkaa. Muutaman vinossa olevan lämmitystolpan seurana aukiolla lojui hylätyn näköisiä autonromuja. Kirosin itsekseni, minun oli täytynyt tulla väärään paikkaan.

Pysäköin matkailuauton ja kumarruin tutkimaan tarkemmin puhelintani. Sen karttaohjelma näytti minun olevan keskellä vihreää kenttää kaukana teistä tai rakennuksista. Kuitenkin edessäni seisoivat rapistuneita kerrostaloja, joiden ikkunoista suurin osa oli pimeinä. Näpertelin hetken aikaa puhelintani ja sain lopulta esiin sähköpostiviestin: “Siitä sen vanhan sellutehtaan jälkeen käännyt alas Viherjärvelle. Nuutialan tie menee vanhalle telttailualueelle, sille missä se murhakin tapahtui joku vuosi sitten. Tietä kun jatkaa eteenpäin niin tulee sinne ojan luokse. Jos taas vastaan tulee Nuutialan tila, niin oot ajanut liian pitkään. Tila on tyhjillään, mutta kyllä ne talot huomaa. Pysähdyt sille ojalle, sen luona minä olen sen nähnyt.” Kirje jatkui vielä pitkään ku-

vailten lähettäjän tekemän havainnon olosuhteita ja kellonaikaa.

Katselin ympärilläni ja huomasin lapsijoukon seisovan ringissä erään talon nurkalla. Nousin autosta ja lähdin kävelemään heitä kohti. Ulkoilma tuntui kostealta ja siinä oli kylmä terä, vaikka päivällä oli ollut vielä lähes kaksikymmentä astetta lämmintä. Lapsia oli kolme ja he näyttivät noin kymmenvuotiailta. Kaikki olivat pukeutuneet nuhjuisiin tuulipukuihin, joiden haalistuneet värit ja logot olivat olleet muodissa kauan ennen heidän syntymäänsä. Tukat olivat kaikilla, sekä pojilla että tytöillä, leikattu samanlaisiksi rumiksi pottakampauksiksi.

– Hei te siellä! Yritin kiinnittää heidän huomiotaan, mutta he näyttivät olevan kiinnostuneempia jostakin, mikä lojui heidän jalkojensa juuressa. Isokokoinen poika tökki maassa olevaa möykkyä terävällä oksalla. Kävelin lähemmäksi nähdäkseni paremmin.

– Osaako kukaan teistä...?

Lauseeni jäi kesken.

Maassa makasi lihava, veren tahrима kissa, joka sähisi ja huitoi tassullaan kohti lapsia. Kissan, osin muodottomaksi murskautuneen, pään vieressä oli nyrkin kokoinen, veren tahrима kivi. Muurahaisia kiipesi parhaillaan kiveä ylös kohteenaan kissan haavat. Pysähdyin paikoilleni. Samalla lapset havahtuivat läsnäolooni. Ruma pikkutyttö nosti katseensa ja tuijotti minua tyh-

jillä silmillään. Sitten sanaakaan sanomatta lapset pinkaisivat pakoon ja katosivat rakennuksen kulman taakse. Mietin hetken aikaa seuraamista, mutta loppujen lopuksi asia ei kuulunut minulle. Käännyin ympäri ja jätin kissan muurahaisten armoille.

– Kuka te olette?

Autoni takaa astui esiin lihava tummiin pukeutunut nainen. Hetken luulin häntä ulkomaalaiseksi, sillä hänen hiuksensa oli peitetty huivilla kuten muslimeilla. Kasvonpiirteet ja taikinamaisen vaalea iho paljastivat tulijan kuitenkin kantasuomalaiseksi. Pienet silmät olivat syvällä kallossa ja nenä oli ruma peruna, johon oli porattu kaksi onkaloa sieraimiksi. Naisen huulet olivat ohuet ja suu oli liian lähellä nenää ja sai leuan näyttämään kohtuuttoman suurelta. Tunsin välitöntä vastenmielisyyttä naista kohtaan.

– Etsin järvenrantaa, sain soperrettua tummien tihrusilmien lukkiutuessa minuun.

– Ei siellä ole mitään! nainen tiuskaisi.

– Kunhan kalastelisin, olin oppinut jo varhain, ettei minun kannattanut kertoa todellisia tarkoituseriäni.

– Ei sieltä saa kalaa. Tekstiilitehdas myrkytti ne.

– Pääseekö tästä sinne rantaan vai ei?

Nainen heilautti lyhyttä kättään kohti talojen väliin jäävää aukkoa ja käänsi minulle selkensä. Huokaisin mielenosoituksellisesti ja nousin takaisin autooni.

Kapea hiekkatie kulki talojen välistä kadoten tum-

maan kuusikkoon. Ajoin eteenpäin lähes ryömimisvauhtia, kun kuusten oksat raapivat auton kylkiä ja kattoa. Tie oli kuoppainen eikä sitä selvästikään ollut juuri käytetty. Mielialani alkoi äskeisestä kohtaamisesta huolimatta kohota. Ohitin pahasti hilseilleen retkeilyalueen tienviitan. Sinne johtava tienhaara oli jo lähes heinikoitunut umpeen. Merkit alkoivat olla lupaavia. Metsikkö näytti juuri sellaiselta ihmisten unohtamalta nurkkaukselta, joita etsin.

Lopulta kuusikko antoi myöten lehtipuille, ja tulin kapean ojan varteen. Tämän täytyi olla paikka, josta sähköpostissa oli puhuttu. Pysäköin auton huteran näköisen sillan viereen ojan penkalle. Hämärä laskeutuisi tunnin kuluttua, joten kameroiden ja mikrofonien aseointi saisi odottaa huomiseen. Päivänvaloa olisi kuitenkin sen verran, että ehtisin hieman tutustua ympäristööni. Otin pienen Canonin taskupokkarin sekä taskulampun mukaani ja lähdin tutkimaan ojan rantaa. Se oli noin puolitoista metriä leveä ja kulki lähes suoraan pensaiden reunustamana kohti järveä. Olin tutkinut edellisellä viikolla alueen maastokarttoja ja niiden mukaan nimetön ojapahanen jatkui lähes kilometrin länteen sulautuen siellä isoon suoalueeseen. Maasto muodosti tässä kohtaa kahden mäen väliin jäävän syvänteen. Eteläisen mäen laella sijaitti Vehmerlän lakkautettu tekstiilitehdas rakennuksineen ja pohjoinen mäki kuului edempänä olevan tilan maihin.

Kuljin joenrantaa noin viidenkymmenen metrin verran suolle päin. Maasto vaikutti lupaavalta ja hitaasti virtaavan veden solina häivytti mielestäni kerrostalolla näkemäni inhottavuudet sekä epämiellyttävän eukon. Yritin keskittyä uudelleen siihen, miksi olin saapunut tänne, ja otinkin muutamia kuvia veden rajassa olevista kivenkoloista ja koivunjuurakoiden onkaloista. Palasin takaisin asuntoautolle ja jatkoin sillan ohi kohti järven rantaan. Siinä suunnassa maaperä oli savisempaa ja tiheän pajukon valtaamaa. Huomenna minun olisi varustauduttava kumisaappain, jos mielin päästä rantaan asti. Pensaikon kätkemä ojan suuaukko ja järvenranta tarjoaisivat kuitenkin hyvän paikan toiselle kameralleni.

Käännyin oikealle ja lähdin kulkemaan ajamani tien suuntaisesti pajukon reunaan kunnes tulin pienen matkan päästä pienelle purolle. Se oli kuitenkin niin kapea, että saatoin harpata siitä yli. Ojan takaa alkoi sankka kuusimetsä ja lähdin kulkemaan sen reunustaa kohti rantaan. Kuusikosta nousi hapan löyhkä, puiden alaokset olivat kuolleet valonpuutteesta ja ne olivat jäkälän peittämiä. Lopulta saavuin heinikkoiselle ja kiviselle järvenrannalle. Edessäni aukesi saareton ulappa ja vastaranta näkyi sinivihreänä kuusivyönä. Oikealla puolellani ranta kaartui niemen kärjeksi. Iltahämärässä saatoin juuri erottaa kärjessä tumman mökin sekä kaistaleen vaaleaa hiekkarantaa. Arvelin, että rakennus ja ranta kuuluivat osaksi leirintäaluetta. Sähköpostin lähettäjä

oli maininnut jostain alueella tapahtuneista veriteosta, mutta en ollut vaivautunut tutkimaan kaupungin lähihistoriaa. En tuntenut mitään kiinnostusta pikkupaikkojen menneisyyteen, etenkään jos siihen liittyi ihmisiä. Ohittamani kerrostalot jäivät jonnekin niemen ja kuusikon taakse. Nälkä kuitenkin koversi vatsaani ja päätin palata takaisin asuntoautolleni.

Oli säkkipimeää, kun heräsin kolahdukseen. Ääni tuli ulkoa, aivan kuin jokin olisi osunut auton kylkeen. Sydän pamppaillen kuoriuduin ulos makuupussista ja nappasin sängyn vierestä McLite-taskulampun. Sen kylmä, karhennettu alumiinirunko tuntui välittömästi rauhoittavalta. En kuitenkaan sytyttänyt valoa, sillä halusin säilyttää hämäränäköni. Hiivin vaunun ovelle ja raotin sitä. Tiirailin ulos pimeään metsään. Vain puut humisivat hiljaa yötuulesa. Astuin varovasti ulos ja sytytin lopulta lampun. Sen valokeila ei kuitenkaan paljastanut kuin läheisten koivujen valkeat rungot ja niiden takana kuusten muodostaman tumman muurin. Kiersin vielä vaunun varmuuden vuoksi, mutta en nähnyt sinä vauriota eikä maassakaan näkynyt mitään. Kiipesin takaisin sisälle ja kääriydyin makuupussiini. Jouduin kuitenkin valvomaan pitkään ennen kuin adrenaliini haihtui verestäni ja sain unenpäästä uudelleen kiinni.

Aamulla maltoin hädin tuskin syödä pikaisen aamiaisen, kun samalla kävin läpi varusteitani. Kummankin

kameran akut olivat ladattuja ja linssit puhdistettuna pölystä sekä mahdollisista tahroista. Pakkasin kamerat varovasti reppuuni kahden pienen digitaalinauhurin kanssa. Olin kolvannut nauhureiden pienet suuntamikrofonit itse. Mallin olin löytänyt internetistä eräältä keskustelupalstalta. En nimittäin suinkaan ollut yksin kiinnostuksen kohteeni kanssa. Suomessa meitä kryptoeläintieteen harrastajia ei ollut kuin kourallinen, mutta muualla maailmassa joukkomme olivat lukuisimmat. Nostin repun varovasti selkääni ja lähdin ulos.

Olin jo eilen päättänyt, että sijoittaisin toisen kameran joenpenkassa olevan kivimuodostelman juureen. Ne nimittäin muodostivat vedenrajaan pienen luolan, joka voisi olla täydellinen pesäpaikka kohteelleni. Olettaen tietysti, että sellainen näillä seuduilla todella majaili.

Asensin ensimmäisen kameran rantapenkan heinikkoon vain muutama sentti vesirajan yläpuolelle. Sen kymmensenttinen, valonvahvistimella varustettu objektiivi oli suunnattu suoraan vastapäisten kivien väliin jäävään aukkoon. Paikka oli täydellinen ainakin niiden otaksujen ja päätelmien perusteella, mitä olin vuosien saatossa kohteestani tehnyt. Olin nimittäin varma, että myyttinen lindinmato pesi vesirajassa eikä puissa, kuten eräät kollegani olivat itäeurooppalaisten kansantarujuen perusteella päätelleet. En myöskään täysin hyväksynyt Ulrich Maginin teorioita siitä, että tämä matelija eläisi korkealla Alpeilla. Olin tosin käynyt hänen kans-

saan kiivaan sähköpostikeskustelun siitä, ovatko skandinaavinen lindinmato ja saksalaisten tatzelwurm sama vai eri olento. Magin oli kirjoittanut, että hänellä oli muka todisteita väitteidensä perusteeksi. Nuo todisteet olivat kuitenkin enemmän huhupuheita ja epäluotettavien tahojen kertomuksia. Itse uskoin vakaasti konkreettisiin todisteisiin, kuten valokuviiin ja nauhoituksiin ja siksi olinkin metsästänyt niitä kaikki liikenevät lomapäivät ympäri Pohjoismaita jo usean vuoden ajan.

Peittelin vielä kameran, mikrofonin ja nauhurin huolellisesti irtuheinillä ja pyyhin mahdollisia jälkiäni maastarisulla lähtiessäni. Suunnistin kohti joen suistoa.

Joen rantaan pääsy osoittautui vieläkin hankalammaksi, mitä olin edellisenä päivänä ounastellut. Saappaani juutuivat toistuvasti upottavaan saveen rämpiesäni pajukon läpi kohti järven rantaa. Olin jo lähellä luovuttaa, kun vihdoin työnnyin viimeisten oksistojen läpi ja järvi avautui edessäni. Löysin rannasta hyvän kivenkolon laitteistolleni. Ikävä puoli paikassa oli ainoastaan se, että joutuisin joka päivä tarpomaan savikon läpi tarkistamaan edellisyön nauhoitukset. Uskoin nimittäin vakaasti, että metsästämäni kryptidi oli yöeläin. Olin hahmotellut sille jonkinlaista lajiluokitusta ja mahdollisia esi-isiä. Näiden teorioiden perusteella olin tehnyt tiettyjä olettamuksia lindinmadon elinpiiristä ja -tavoista. Juuri nämä internetissä esittämäni spekulatiot olivat herättäneet erään paikallisen eläkeläisen huomion. Hän

Loch Nessin hirviö, Isojalka, jети,
yksisarvinen, chupacabra...
Tarunhohtoisia eläimiä, joista on
olemassa lukuisia havaintoja. Näitä
havaintoja tutkii kryptozoologia,
sinnikkäiden yksilöiden harjoittama
näennäiseläintiede, joka hylkii
valtatieteen näkemyksiä paranoidisella
jääräpäisyydellä. Mutta entä jos
lumimies sittenkin on olemassa...?

Sininen tiikeri on ensimmäinen
suomalainen kirja, joka koostuu
kryptozoologisista novelleista.
Kirjoittajina on useita spekulatiivisen
fiktio ja kauhun nykymestareita,
kuten Magdalena Hai, Jussi Katajala
ja Artemis Kelosaari. Lähde matkalle
lindinmadon, savolaisten dinosaurusten
ja merenneitojen maailmaan!

ISBN 978-952-7211-29-8

**KUSTANTAMO
HELMIVYÖ**

Kansikuva: Rimma Erkko

